

Batı emperyalizmi tarafından doğrudan hırpalanan; emperyalizmin uzantısı, uydusu,aparatu terör örgütleri üzerinden istikrarsızlaştırmak istenen; ekonomik açıdan bünyesi zayıf düşen Türkiye; terörün, darbelerin, darbe girişimlerinin arkasında emperyalizmin olduğunu yürekli, kararlı, tutarlı biçimde tartışmıyor. Sadece Politikacılar, bürokratlar, hariciyeciler değil, birkaç istisna hariç, bilim insanları bile NATO bağımlılığını sorgulayamıyorlar. Bunu akademik, entelektüel düzeyde dahi tartışmaya açamıyor. NATO'dan çıkmak en az 25 yıl, onun üzerimizdeki etkisinden kurtulmak en az 50 yıl olsa da; NATO'nun Türkiye'de ordu ve siyaset üzerindeki etkisi kadar, bürokrasi, kültür, üniversite, iş dünyası üzerinde etkisi olsa da; Türkiye'nin bu konularını tartışmaktan kaçınması, ilgili çevrelerin bu konulardaki suskunluğu, çekingenliği kabul edilebilir değil. 1952'den beri üye olduğumuz NATO için yaptığımız fedakarlık bir yana, NATO'nun Türk Ordusunun eğitim ve doktrin anlayışı üzerindeki, teşkilat yapısı üzerindeki, kullandığı silah sistemleri ve teknolojisi üzerindeki tekeli de Türkiye üzerindeki ABD vesayetini artırıyor. Bu bağımlılıktan askeri, siyasi, iktisadi, toplumsal, kültürel, ideolojik, teknolojik, akademik olarak kurtulamayan Türkiye, daha uzun yıllar darbelerle, darbe girişimleriyle yaşamak zorunda kalacağını bilmeli. 15 temmuz FETÖ'cü darbe girişimi, bunu bir kez daha kanatladı.

O güzel Anadolu

deyimiyle, eğri oturup doğru konuşalım; mevcut bağımlılık ilişkileri ve batı vesayeti onurlu değil, sürdürülebilir değil. Türkiye'deki yabancı yatırımların yüzde 70'inin AB kaynaklı olması, Türkiye'nin ihracatının yüzde 50'sini AB ülkelerine yapması başka; Türkiye'nin AB vesayeti altında olmasını istemek, halen Gümrük Birliği'ni ısrarla savunmak başkadır. Avrupa Parlamentosu'nun, hukuki bağlayıcılığı olmayan ve Türkiye ile müzakere sürecinin dondurulmasını tavsiye eden geniş siyasal tabanlı ve yüksek katılımlı kararını eleştirmek başka, Türkiye'nin batıyla ilişkilerini karşılıklı yarar, ortak çıkar, içişlerine saygı temelinde yürütmesini savunmak başkadır.

Türkiye, jeopolitik konumu ve stratejik öneminden da yararlanarak, çok yönlü, çok boyutlu bir diplomasi izlemelidir. Türkiye üzerinde hiçbir gücün, ne batılı ne doğulu hiçbir devletin,ne NATO'nun,ne AB'nin,ne de Şanghay İşbirliği Örgütü'nün vesayeti kabul edilemez. Ve Türkiye, kendi coğrafi konumunu, enerji bağımlılığını, ekonomik ilişkilerini dikkate alarak, merkeze kendisini koyup düşünerek davranmalıdır. Buna göre ittifaklar kurmalı ve ittifaklara girmelidir. Başka güçlerin nam ve hesabına davranmamalıdır. Onların Truva Atı, taşeronu olmamalıdır. Onların önceliklerini, onların tehdit algılarını, onların hedeflerini sanki Türkiye'nin öncelikleri, tehdit algıları, hedefleriymiş gibi benimsememelidir. Türkiye tüm ülkelerle, ister batılı ister doğulu, ister kuzeyli ister güneyli, isten NATO'da AB'de, ister ŞİÖ'de olsunlar, iletişim ve ilişki kurabilmeli, işbirliği yapabilmelidir. NATO'dan bağımsız düşünebilmeli, Gümrük Birliği'ni sorgulamalıdır.

Bunlara rağmen Türkiye'nin tutarlı, kapsamlı, bağımsız bir Avrasya siyaseti yoktur. Samimi bir ŞİÖ üyeliği arayışı yoktur. ŞİÖ,Türkiye'nin bu yöndeki çıkışlarını, batıya karşı bir blöf, taktik olan Türkiye'nin, aynı zamanda ŞİÖ üyesi olamayacağını da açıklamıştır. Somut örnekle anımsatalım: Çin,Türkiye'ye füze savunma sistemi konusunda en uygun fiyatı verdiği halde daha önemlisi teknoloji paylaşımı vaat ettiği halde; Çin'i 2 yıl oyaladıktan sonra, tam imza atılacağı yönünde beklenti oluşmuşken, 2015'te Türkiye' ihaleden vazgeçmişti.

Kalın Sağlıcakla!